

Ա. Ռ. Ա. Կ

Է՛՛՛՛ Ե՛՛՛՛ ՍՈՒՍԱԿ.

Է՛՛՛՛ սոխակ մը տեսաւ,
 « Ինծի նայէ՛ քեզ ինչ կըսեմ՝ ես, ըսաւ,
 Հայիսին ըսածին նայինք նէ՛ նորա
 Կըսեն որ վարպետ խաղ կանչող մըն ես,
 Արդեօք ըղձրդ է թէ՛ սալը չիկայ,
 Զի մենք ատ բանին աշխա ենք՝ գիտես.
 Սիրտըս շատ կուղէ՛ որ անկաճովըս
 Կըսեմ ու գատեմ ես աս լրսածըս.
 Մէյմը կանչէիր՝ մենք ալ տեսնէինք,
 Զայնդ ու եղանակըդ հասկընայինք »:
 Մեր սոխակը նազ չըրաւ ու չէ՛ չըսաւ,
 Վարպետութիւնն ուղեց իշուն ցուցընել.
 Զայնը արձըկեց՝ սուլել ըսկըսաւ,
 Հազար դարձուածքով խաղեր խաղցընել,
 Մէյմը ձայնիկը կըբարձրացընէր,
 Մէյմը անուշիկ կերպով վար կիջնար,
 Բոլոր անտառը կըհնչեցընէր,
 Սուր սըրընդի պէս արձագանգ կուտար:
 Այն միջոցին կարծես ամէն արարած
 Արշալուսոյ երաժշտին գեղեցեղելուն ըզմայլած,
 Այն գեղեցիկ դայլայլիկին մըտիկ կընէր լուռ ու մունջ,
 Հովիկն իսկոյն գադարեցաւ, թըռչունք կեցան անշըշունչ:
 Գուն ու կովեր խտտին վըրան
 Պառակ պառակ հանգչեցան:
 Հովուին խելքը գընաց գըլխէն
 Մեր սոխակին անուշ ձայնէն.
 Միայն դառնայր ատեն ատեն
 Հովուհիին վրան կընայէր խրնտալէն:
 Վերջապէս ձայնը կըտրեց զարմանալի երաժիշտը.
 Է՛՛՛՛ անդիէն մինչեւ գետին ծըռեց երկայն ականջները,
 « Է՛՛՛՛, խօսք չունիմ, — ըսաւ անոր, — ինչ հարկաւոր է սուտ ըսել.
 Առանց ձայնէ՛դ ձանձրանալու՝ միւսիսն է քեզ անկաջ գընել.
 Սակայն ափսոս որ, — ըսաւ պոսպօզը, —
 Դուն չես ճանաչեր ըզմեր խօսողը.
 Է՛՛, դուն արմ արախա բան մը կըլլայիր,
 Թէ՛ որ անկէց քանի մը դաս առնէիր »:
 Այս գատաստանն որ լրսեց մեր եղկելի սոխակը,
 Թըռաւ գընաց՝ շունչն առաւ երանելեաց աշխարհքը:
 Ըզմեղ ալ դուն փրկիէ՛ Աստուած
 Կոշտ ու տըգէտ գատաւորաց:

Ք. ՌԻԼՈՎ: